

"de preekstoel"

De koster liep door de oude kerk en keek met een glimlach naar het spel van de zonnestralen door het glas-in-lood. Over een uurtje zou de kerkdienst beginnen en hij wilde er zeker van zijn dat alles in orde was. Geen achtergelaten spullen en zo. Nog even een glaasje water voor de dominee op de preekstoel zetten. Het hout van de preekstoel glansde in de zon, een paar gaatjes...gáátjes? Houtworm? Hoe lang geleden was de preekstoel behandeld tegen houtworm? Hij kon het zich niet herinneren. Voorzichtig beklom hij met het glas water de preekstoel...nòg meer gaatjes, kraakte dat ding altijd zo? Hij voelde een vage hoofdpijn opkomen en ook zijn buik voelde niet meer kosjer. Hij kreeg visioenen van de dominee, midden in zijn preek over het Laatste Oordeel, die met preekstoel en al, als een gevallen engel tussen het kerkvolk landde. Nu ging zijn maag ook nog draaien...

Glimlachend betrad de dominee de preekstoel. Hij vond het een prachtige preekstoel, wat aangetast door de houtworm, maar hij werd regelmatig behandeld en dat gekraak hoorde er gewoon bij. Tijdens zijn preek, die over de Bergrede ging, liet hij zijn ogen over de gemeente dwalen. Wie zat daar toch zo ongemakkelijk te schuiven in de laatste bank? Dat leek warempel de koster wel. Die was beslist ziek. Hij veegde voortdurend zijn voorhoofd af, alsof het zweet hem uitbrak. Hij zou hem na de dienst gauw naar huis sturen. "Gelukkig de treurenden, want zij zullen getroost worden", vervolgde hij zijn preek...